

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593664576.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

En eneste mørk Sky stod for mig fjernt paa Horisonten: Valdemars Fader havde sagt, at før han fik Lov til at komme paa Søcadetacademiet, skulde han gjøre en Søreise og prøve, om han virkelig havde Lyst og duede til at gaae den Vei, og jeg levede i bestandig Frygt for, at Valdemar skulde blive tagen fra mig. Men fra en anden Side af Horisonten, som jeg ikke tænkte paa, kom en ganske anderledes sort Sky. Jeg fik igjen en Søster; men hun døde, og Moder blev meget syg. Naar jeg nu tænker tilbage paa hine tunge Dage, er det for mig, som om hele Huset strax anelsesfuldt trak sig sammen i Taushed og lyttede, og som om jeg selv anede en umaadelig Forandring, skjøndt Alt syntes at staae urokkelig fast omkring mig. Medens Ingen udtalte et Ord af Angst, laa der en knugende Ængstelighed i Atmosphæren, i de lydløse Trin, i den Concentration, hvormed Alt var fæstet paa det fjerne Værelse, hvorfra jeg holdtes borte. Der syntes mig i Øieblikke under min Ensomhed at blive begaaet en skrækkelig Uretfærdighed imod mig ved, at jeg ikke kom med, at jeg ikke fik Lov til at gjøre Noget, om det saa ikkun var at staae Vagt, gaae i Forbøn, skrige imod det Ubekjendte, og jeg havde dog ikke Mod til at bede om at turde være med. Jeg gav mig efter mine Forestillinger til at bede og tilbød min Hest og mit Gevær og tilsidst mig selv - som om det ikke var mig selv, hvis Skjæbne blev medafgjort derinde! Endelig, en Aften kom en Kone med et næsten nedbrændt Lys i Haanden ud og sagde, at jeg skulde komme ind til min Moder; men da vi nærmede os Sovekamret, kom en af Husets Piger høit grædende ud og sagde, at det var for sildig. Konen gik tilbage og lod mig ene. Jeg blev staaende i det mørke Værelse og rystede. Endelig kom Fader ud, stødte imod mig i Mørket, løftede mig op og bar mig ud, medens han kyssede mig, og da han satte mig fra sig, var mit Ansigt vaadt af hans Taarer. Jeg begreb, at der var indtraadt en Katastrophe, skjøndt ikke nøiagtig, hvilken den var, og i Førstningen forekom den mig som en Lettelse, fordi der kom Travlhed og Liv i Huset. Men da de en følgende Aften toge mig ind for at see min Moder i Kisten, begreb jeg - skjøndt, det er heller ikke sandt, jeg følte, jeg led; men et saadant Tab begriber man ikke, fordi dets Betydning og Følger vise sig langsomt.